

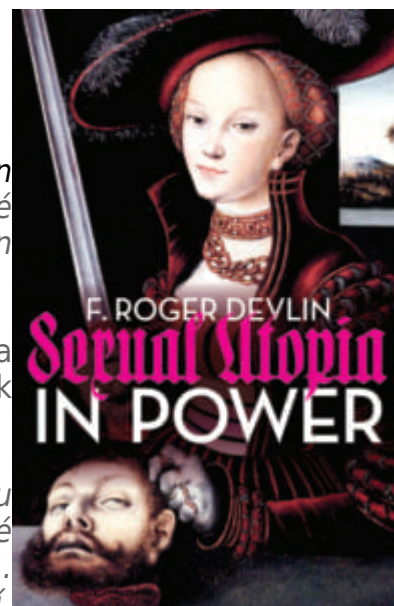
Autor: F. Roger Devlin

Poznámka editora:

*Následující kapitola z knihy F. Rogera Devlina **Sexual Utopia in Power** je kompletní verzí článku, který se ve výrazně zkrácené podobě (*The 'Reafricanization' of the West*) objevil v *American Renaissance*, roč. 19, č. 6. v červnu 2008.*

Asi v polovině „bouřlivých dvacátých (let)“ – zatímco Amerika zažívala období míru a blahobytu – vyslovil přední literární kritik Irving Babbitt temné varování:

Sexuální nevázanost [napsal] páchá ve společnosti strašlivou spoušť... Výsledné nemoci jsou ... hrozbou pro budoucnost bílé rasy... Vidíme nepopiratelné spojení mezi jistým druhem... požitkářského individualismu a povážlivě klesající porodností. Etničtí Francouzi a Američané jsou, máme-li věřit statistikám, ohroženi vyhynutím. Tam, kde počet obyvatel roste, je to prý na úkor kvality. Rody, k nimž v minulosti lidé vzhlíželi jako ke svým vůdcům, vymírají a množí se podřadnější a často dokonce degenerovaná krev.

F. Roger Devlin – *Sexual Utopia in Power*
(k objednávce zde)

Když se ale Babbitt zamýšlel nad možnostmi nápravy situace, byl nucen uznat, že „nenajdeme nijak pevnou oporu pro víru, že jednotlivce lze ponouknout k vyšší míře sebekontroly apelem na tak obecné hodnoty, jako jsou prospěch země nebo... blaho bílé rasy ohrožované „stoupajícím přílivem barvy“ (narážka na knihu *The Rising Tide of Color* Lothrop Stoddarda, pozn. DP)“. Tvrdí, že tradiční ideály sebekázně by mohly být účinnější než otevřeně eugenická opatření. Někdo by mohl namítnout, že omezení uvalená z vnějšku bývají často účinnější než obě výše uvedené možnosti, a že rozmařilost (sexuální i jinou) dvacátých let fakticky zarazila až kázeň přijatá z nutnosti krize 30. let a 2. světové války. Po těchto strádáních následoval nikoliv náhodou poválečný *baby boom* – ten se však ukázal být pouze přechodnou záležitostí. Dnes se vrátila sexuální situace na Západě do horšího stavu, než by si Babbitt vůbec dokázal představit a jeho varování dnes zní dokonce naléhavěji, než když je svěřoval papíru.

Obzvláště bych chtěl zdůraznit Babbittův argument, že rasových cílů nemusí být nutně nejúčinněji dosahováno vyslovováním otevřeně rasových argumentů. Jakkoliv důležité může zpřístupnění přesných informací o rase být, civilizaci nejde zachovat prostým triumfem v debatě o výsledcích IQ testů. Myšlenky sice mají následky, ale ne děti. A normální lidé zpravidla nečiní zásadní životní rozhodnutí o manželství či dětech na základě vědeckých zjištění nebo rasově politických úvah.

Dokonce bych byl i opatrný klást příliš velký důraz na problematiku rasově smíšených sňatků.

Běloši si podle dostupných údajů hledají partnery mimo svou rasu méně často než ostatní: Sam Francis označil tato čísla za „zanedbatelná.“ Na druhé straně velké množství našich žen buďto nemá děti žádné, nebo ne dost na nahrazení obyvatelstva. **Přesto ale mnohé rasové aktivisty podle všeho více znepokojuje jeden mezirasový svazek než padesát bezdětných bělošských párů.** Důvod bude zřejmě prozaický: občas viděná bílá matka s mulatským dítětem v kočárku totiž působí jako pěst na oko, zatímco děti, které jiné matky nemají, pochopitelně vidět nelze. **Největší hrozby národu ale nemusí být vždy ty nejviditelnější.**

Rád bych vám předestřel své myšlenky o zásadní hrozbě naší rase a civilizaci, kterou představuje hnutí některými rasovými nacionalisty kvůli svému zdánlivě nerasovému charakteru neprávem v podstatě přehlížené: sexuální emancipace. Ve své eseji *Sexual Utopia in Power* (Sexuální utopie v praxi) jsem vysvětlil, jak se s rozpadem manželství nevyhnutelně objevuje polygamní reprodukční model. Viníky však *nejsou* bezcitní muži zneužívající bezmocná nevinná děvčata – jde o přirozený následek společností neomezené volby žen, které pak mezi sebou soupeří podobným způsobem, jaký pozorujeme u nižších savců, o možnost páření s nejpříťažlivějšími muži. Ani u lidí ale nejsou polygamní společnosti žádnou novinkou a o jejich fungování tak ledacos víme. Jakoby řízením osudu je tou nejsilněji polygamní oblastí světa region pro nás Američany obzvláště zajímavý – západní Afrika, pravlast amerického černošského obyvatelstva. Pohled na tuto společnost nám může pomoci lépe pochopit některé z procesů odehrávající se dnes na Západě.

Zvláštností této oblasti je skutečnost, že ženy zajišťují drtivou většinu potravy: jeden antropolog označil západní Afriku za „oblast ženského zemědělství *par excellence*.“ **Důvodem samozřejmě není osvícené a pokrokové přesvědčení Afričanů o právu ženy na kariéru, ale nezvykle primitivní forma zemědělství využívaná v západní Africe.** Půda bývá obdělávána spíše extenzivně než intenzivně a za hlavní nářadí slouží jednoduché motyky, které mohou používat ženy stejně snadno jako muži. Drsnější evropské klima oproti tomu vyžaduje intenzivní obdělávání orbou, což ústí v ženskou závislost na zaopatření mužem.

Jelikož si dokáží ženy na západě Afriky obstarat potravu pro sebe a často i pro své manžele samy, nemusejí se muži bát nákladů spojených s více manželkami. Oproti našim očekáváním může dokonce ke sňatku s další manželkou svého muže pobízet sama žena, protože ji to zpravidla ulehčí břemeno domácích povinností. A co muži? Ti si velkoryse užívají volného času, který z větší části stráví politikářením, rvačkami, pitím a tím, co etnografové nazývají „polykoití.“ Holandský cestovatel nám zanechal zábavný popis typického polygamisty 17. století, který „zahálčivě tráví svůj čas klepy a pitím **palmového vína**, na jehož zakoupení si pravidelně žádá prostředků od svých nebohých žen.“ Od manželů se dokonce ani nevyžaduje, aby sdíleli své výdělky s manželkami; společné vlastnictví není automatickou součástí manželství.

Navíc se od polygamních manželů ani nečeká, že budou s tou kterou manželkou trávit příliš mnoho času nebo se s ní emocionálně příliš těsně sblíží, jelikož by to vyprovokovalo žárlivost u zbytku chotí, a tak narušilo hladké fungování domácnosti. Většina žen je tak nucena smířit s

manželským zanedbáváním. V každé polygamní společnosti se nevyhnutelně najde spousta kolem se potloukajících starých mládenců bez závazků, kteří osamělým ženám z harému víc než ochotně poskytnou společnost. A mezi africkými ženami se nenajde mnoho starořímských Lukrécie, připravených se k ochraně své posvátné cti proklát dýkou. Reálně nezřídka dochází ke stírání rozlišení mezi povolenými a nepovolenými vztahy a muži i ženy ztrácejí jakékoliv pojetí manželství coby trvalého svazku. Prostě mají „známosti“. (Začíná to znít povědomě?) Následkem celého tohoto uspořádání bývá otcovství v západní Africe nesmírně nejisté, a proto mu muži nevěnují příliš úsilí – proč by ostatně měli, když si ani nejsou jistí, že jsou děti vůbec jejich?

Kvůli slabým otcovským vazbám se v Africe klade důraz na příbuzenství po mateřské linii; antropologové popisují africký rodinný život jako „matrifokální.“ To ale ještě neznamená, že by matky svou péčí otcovské zanedbávání vynahrazovaly. Nezřídka ochotně pověří výchovu svých potomků vzdálenější příbuzenstvo nebo přátele, kterým platí skromný poplatek. Toto pěstounství není v Africe v žádném případě chápáno jako opuštění či zanedbávání mateřských povinností. Proč to matky dělají? V první řadě jsou pro nové mužské nápady přitažlivější bez dětí v domě. K pěstounům často putují i velice mladé děti, jelikož rychlé odstavení umožňuje matce rychle znovu nastartovat ovulační cyklus. Bez starostí o potomstvo může věnovat svou nedělenou pozornost „vyrábění“ dalších dětí. Jinými slovy může energii ušetřenou při výchově dětí vložit do jejich plození. Výsledek je nabíledni – nesčetné děti vychovávané bez velkého zájmu. (Snad stojí za zmínku, že – v další paralele s „pokrokovým“ Západem – se Afričané příliš neobtěžují s odlišnou výchovou chlapců a dívek, i když ani tam tato „nesexistická“ výchova k vytvoření rovnostářského ráje nevedla.)

Západní humanitáři, zděšení v jejich očích děsivou africkou chudobou a celí žhaví s ní něco udělat, bývají někdy překvapeni, že sami Afričané jejich obavy vlastně ani nesdílejí. Projevují nonšalantní přesvědčení, že děti to prostě nějak zvládnou. Možná jde o rasovou charakteristiku, kterou však nepochybně posiluje instituce pěstounství: rodiče, kteří přesunou péči o své děti na ostatní, necítí takový tlak na pečlivou správu vlastních zdrojů. Jakmile děti odejdou z domu, nemají velké povědomí o tom, jaké péče se jim dostává, a tak se uchylují ke zbožným přáním.

Konečně se s rostoucím počtem dětí u pěstounů začínají sčítat i drobné poplatky. Peníze biologických rodičů odtékají a nedochází ke shromažďování kapitálu. Ani přiměřeně blahobytné rodiny zpravidla nemívají stranou odložené peníze na horší časy v našem smyslu – což zanedbatelným dílem přispívá k celkové chudobě oblasti.

Shrnuto lze tento rodinný systém popsat jako založený na krátkodobých reakcích na okolnosti spíše než pečlivém dlouhodobém plánování.

Jednodušší a bezprostřednější západoafrická kultura se v zásadě může protloukat popsaným způsobem, ale civilizace, která dala světu Shakespeara, Mozarta a Newtona, nikoliv. Počiny naší kultury předpokládají pevné sociální uspořádání. Předvídatelné rodinné a občanské vztahy, dlouhá léta učení, shromažďování kapitálu a racionální přidělování zdrojů umožňuje talentovaným mužům věnovat svůj čas a úsilí počinům, **které nutně nemají rychlou či**

zjevnou ekonomickou návratnost – tedy vědě a umění.

Evropané zřejmě skutečně jsou od přírody lépe uzpůsobeni (následkem evolučních tlaků) k monogamii a odkládání uspokojení, ale raději bychom se na to neměli příliš spoléhat. Jedním z důvodů pro zkoumání a studium Afriky je i fakt, že slouží jako okno do naší vlastní nejvzdálenější minulosti. V dobách civilizačního úpadku se ale často znovu objevují primitivní kulturní formy. Ani běloši nejsou imunní před vývojem, který můžeme nazvat „reafrikanizací“ – a najdeme dostatek důkazů, že k něčemu takovému skutečně dochází. Západní člověk se v jistých ohledech duchovně navrácí na Temný kontinent, odkud s takovým úsilím kdysi dávno vzešel.

Nejprve se podívejme na očividnou a abnormální posedlost současného Západu sexem. Antropologové mluví o rozmnožování jako o spojení úsilí vynaloženého na páření a na rodičovství. Tyto dva aspekty se vzájemně vyvažují: čím méně času člověk stráví hledáním partnera, tím více ho pak může věnovat svým dětem. V Evropě se staly tradicí sňatky v rané dospělosti a důraz na věrnost s cílem snížení míry sexuálního soupeření, což dovolilo dospělým věnovat se vážnějším záležitostem, spojeným se starostí o rodinu.

Zdaleka však nejde o obecně platný vzorec lidského chování. Afričané zpravidla dospívají k odlišné rovnováze mezi hledáním partnera a rodičovskými povinnostmi a sex u nich většinou zaujímá významnější postavení po delší časový úsek jejich životů. Bílí autoři minulých staletí si často všímali důležitosti sexu v myšlení černochů; dnes se tyto postřehy samozřejmě připomínají s hrůzou coby důkaz strašlivého „rasismu“ našich předků. Ve skutečnosti ale jen zapisovali svá pozorování, která se nijak neliší od dat profesionálních antropologů, kteří na západě Afriky působí dnes.

S postupujícím rozkladem západní monogamie naše párování stále více připomíná soutěživější africký model – s podobnými výsledky. **Vidíme mladé ženy zcela pohlcené snahou dosáhnout maximální sexuální přitažlivosti, aby získaly muže s vysokým statusem, a muže soupeřící o status a tím pádem i přístup k těmto ženám – to vše pak na úkor rodinného života a výchovy dětí.**

Zadruhé feministický nátlak protlačit ženy na pracoviště znamená, že ženy se dnes dokáží – podobně jako farmářky v západní Africe – postarat samy o sebe. **Dilbertovský** svět klimatizovaných kójí možná na první pohled chudá africká políčka příliš nepřipomíná, ale obě prostředí stojí v ostrém kontrastu s tradičním západním modelem muže-živitele. Skutečně – moderní pracoviště, nastavené pro výkon bezpečné, repetitivní a sedavé práce, se jeví jako nejvhodnější prostředí pro odstranění ekonomické závislosti žen na mužích. Zabraňuje také vzniku velkých rodin s dobře vychovanými dětmi, které jsou nepostradatelnou podmínkou vzniku a přežití západní civilizace. Jakmile se dostatečně vysoký podíl žen nevdá nebo se vdát a stát matkou takové rodiny nechce, nelze náš způsob života udržet.

Nejzásadnějším dopadem ekonomické samostatnosti žen pak je z jejich perspektivy pokles výhodnosti monogamního manželství. Díky tomu získávají svobodu hledat si partnera dle svých přání, což přirozeně vede k řevnivému soutěžení o ty nejpřitažlivější muže. To je

podstata vysokoškolského „hook-up“ prostředí (nikoliv bezcitní muži, kteří „zneužívají“ naivní panny). Ženy využívají atraktivní muže z části pro potěšení, ale často také jednoduše k projevu své sexuální hodnoty před ostatními ženami; bohaté muže pak pochopitelně pro jejich prostředky (buď bez svatby, nebo svatbou a následným rozvodem); a konečně na ochranu před „stalkery“ a „muži, kteří je obtěžují“ – tedy takovými muži, kteří je sice považují za atraktivní, ale pro které nemají využití – se spoléhají na policisty.

Druhým ekonomickým faktorem ovlivňujícím sexuální chování dnešních žen je levný spotřebitelský úvěr. Kreditní karta funguje podobně jako předpoklad péče o děti prostřednictvím pěstounství. Zbavuje mladé, na momentální prožitek soustředěné, ženy nutnosti střídmosti. Americké hospodářství v posledních desetiletích stále výrazněji pohání obří spotřebitelský dluh. Za jakou část tohoto nezodpovědného utrácení jsou podle vás zodpovědní ženatí muži s dětmi, které musejí žít? **Feministky si ani na moment nepřestávají stěžovat na nižší výdělky žen ve srovnání s muži, ale už příliš nemluví o tom, které pohlaví více utrácí.** A pochopitelně čím víc času a úsilí ženy obětují kariéře a osobní spotřebě, tím méně jim ho pak zbývá pro děti, které se jim přece jen podaří mít. Fenomén dětí „samotných doma“, vychovávaných televizí a vrstevníky, byl zcela předvídatelným výsledkem feministického projektu.

Abychom si tedy naše srovnání shrnuli: současný Západ připomíná tradiční západoafrickou společnost 1) ženskou hospodářskou soběstačností; 2) polygamií a nestabilními partnerskými svazky; 3) chybějícím dlouhodobým plánováním a odkládáním uspokojení; 4) sklony přeceňovat dostupné zdroje; a 5) výchovou s vynaložením menšího množství úsilí.

Žádná analogie však není dokonalá, a rozdíly v našem případě staví do lepšího světla spíše Afriku. Jak už jsem poznamenal, africký model nevede k příliš pokročilé civilizaci, ale přinejmenším zajišťuje demografické zachování, což se o našem životním stylu skutečně dá říci těžko. Jakkoliv toho Afričané zpravidla svým potomkům příliš neobětují, mají děti nesmírně rádi. Dochovalo se u nich přísloví: „Kdo má dítě, má život.“ Jedním z odůvodnění pěstounské výchovy je i to, že by bez ní nebohý pěstoun přišel o požitek z dětské společnosti. Afričané nejenže děti chtějí, také se o ně rádi podělí se všemi přáteli a sousedy. Proto také osvětové akce západních dobrodějů o prospěšnosti antikoncepce nepřinesly kýžené ovoce: 14 z 16 zemí s nejvyšší porodností na světě se nachází v černé Africe.

Sociologové rozlišují reprodukční strategie s vysokou plodností a vysokou mírou investice do potomstva, ale současný Západ zjevně nespadá ani do jedné z těchto z kategorií – máme nízkou míru porodnosti i úroveň rodičovských investic do potomstva. Při pohledu na množství prosazovaných „progresivních“ postojů a programů, které mají za cíl zabránit rozmnožování, člověka skoro zamrazí: ženský kariérismus, neomezené potraty, tzv. „bezpečný sex“ či zvláštní politická ochrana homosexuality. **Společnost, která si vytkne do štítu takovéto hodnoty, si očividně nepřeje dál žít.**

Konzervativní komentátoři samozřejmě popsali stohy papíru odsudky sexuální revoluce, ale osobně považují jejich kritiku za horší než k ničemu, protože jde jednoduše spíše o projev mužských záchrančových fantazií než o poučené a racionální vyhodnocení situace. Proto

zaznívá volání po větší ochraně žen, jejichž největším problémem ale ve skutečnosti je naopak přebytek ochrany. Osamělí staří mládenci, kteří by v monogamní společnosti vcelku snadno našli manželku, jsou vykreslováni jako nebezpeční predátoři číhající na ženskou nevinnost, přestože hlavním důvodem jejich přetrvávajícího staromládenectví je zuřivé soupeření ženských harémů o hrstku výjimečně pohledných a úspěšných mužů. Pracovitým mužům spílají za to, že se nedokáží postarat o ženy, které na jejich úkor těží z pozitivní diskriminace při přijímání a povyšování a mají tak lepší ekonomické vyhlídky než oni.

Nemístnou galantnost typického komentátora lze do jisté míry jednoduše považovat za součást mužské heterosexuality: jelikož muži po ženách přirozeně touží, mají zájem uvěřit, že ženy jsou této žádosti hodné. Konzervativci, kteří se rutinně vysmívají Rousseauovu pojetí člověka jako přirozeně dobrého, často projevují dech beroucí naivitu při obhajobě přirozeně dobrých žen. Jde o ideologii svého druhu, s klasickou vlastností každé ideologie ignorovat nebo ospravedlňovat důkazy o opaku. Řada mužů trvá navzdory všem poznatkům a důkazům o skutečném ženském chování na tom, že ženy touží po morálně neposkvrněném muži, kterého by ctily, milovaly a poslouchaly – a že tyto křehké květinčky nemohou dosáhnout na štěstí jedině proto, že muži (vždy ostatní muži, ne autor sám, pochopitelně) jsou sobečtí a nezodpovědní mizerové.

Do jisté míry s těmito komentátory soucítím. Skutečně není snadné uvěřit, že by kterákoliv žena dala přednost neplodnému životu kariéristky před domovem s oddaným manželem a vlastními dětmi. Jakýsi muž jednou poznamenal, že kdyby měly mladé ženy rozum, vyšly by do ulic a volaly by návratu zaručené obživy, kterou pro ně bývalo manželství. Důležitější než slova jsou ale činy – a nic podobného samozřejmě nevidíme. **Krátkodobá lákadla nezávislých příjmů, konzumerismu a chvilkových „známostí“ s atraktivními muži totiž očividně převažují dlouhodobý prospěch, který ženě přináší manželství a rodina.** Nastal nejvyšší čas, aby si muži tuto skutečnost uvědomili.

Výchova dětí je tou nejdůležitější formou „rasového aktivismu“. Tohoto cíle však nelze dosáhnout obvyklými neobratnými konzervativními metodami: voláním po ještě přísnějším trestání mužů, nekonečným vymýšlením výmluv pro ženy a uspáváním libovolného obecenstva morálními kázáními o posvátnosti manželství. Místo toho se musíme podívat na pobídky, které na dnešní muže a ženy skutečně působí – jak se to už dávno naučili ekonomové – a soustředit naše snahy na jejich úpravu způsobem prospěšným vzniku rodin.

Dovolte mi rozvést mou poznámku o otázce rasově smíšených sňatků, kterými jsou – jak jsem řekl – někteří rasoví aktivisté zbytečně posedlí. Řada amerických mužů se dnes s nemalými náklady a riziky vydává hledat manželky do exotických koutů světa, jako jsou Filipíny či Jižní Amerika. **Většinou je k tomu nepohání choutky po exotickém sexu, ale skutečnost, že ženy se v těchto společnostech chovají k mužům lépe, jsou ženštější a dávají před prací mimo domov přednost rodinnému životu.** Těžko těmto mužům říkat: „Máš ke své rase povinnost škemrat u rozmazleného západního děvčete, aby od tebe přijalo diamantový prsten a pak snášet její sekýrování, dokud ji to nepřestane bavit, vezme si děti a zažaluje tě o výživné.“ Běloši žádnou takovou povinnost nemají a mimo okruh pravověrných rasových ideologů v žádném případě nepadnou podobné výzvy na úrodnou půdu. Chcete-li

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

zapůsobit na průměrného západního muže, který nečte *American Renaissance* ani *The Occidental Quarterly* – nebo dokonce vůbec otevřeně nepřemýšlí o rase – aby se oženil s ženou své rasy a založil s ní rodinu, jako to udělali jeho předkové, musíte nejdříve znovu udělat z těchto žen materiál na ženění. To ovšem znamená zvrátit přinejmenším 40 let feminismu.

Nebo se znovu a trochu podrobněji podívejme na ženy, které to dávají dohromady s černochoy. Dokonce i konzervativci středního proudu namluvili a napsali mnoho o nespravedlnostech tzv. pozitivní diskriminace, nikdy jsem se ale nesetkal s přímou debatou o jejich následcích v sexuální oblasti. Ty však – vzhledem k hypergamní povaze ženských sexuálních instinktů – nepochybně existují. V prostředí platných zákonů musejí běloši *de facto* nuceně pracovat ve prospěch černochoy a navíc se pečlivě hlídat, aby černochoy „neurazili“ – což ovšem obráceně neplatí. **Ženy si všech podobných ukazatelů dobře všímají a velice snadno vnímají, kteří muži jsou dominantní.** Ani v tomto případě zřejmě nebudou přímé pokusy změnit chování využitím kárání a kázání příliš úspěšné. Musíme změnit pobídky, na něž tyto ženy reagují.

Jelikož ženy zdaleka nejsou tak monogamní, jak se snažily přesvědčit naše otce, rodina zřejmě vznikla, když muži ženám monogamii vnutili silou, aby tak snížili význam sexuálního soupeření a zajistili si otcovství u zplozených dětí. Jakmile však instituce vznikla, prokázala se být pro ženy natolik výhodnou, že si jí naučily vážit. Má-li naše civilizace přežít, musíme se spojit k obnově **monogamní heterosexuální rodiny** coby normativní a normální společenské jednotky.

Poznámka:

Rád bych poděkoval Stevu Sailerovi, Henrymu Harpendingovi a Peteru Frostovi za tipy na relevantní antropologickou literaturu. Všechny uvedené názory jsou však pouze mé vlastní.

Úvaha F. Rogera Devlina *Back to Africa: Sexual Atavism in the Modern West* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 26. června 2015.